

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: D. Tricolici)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: L. Bulgac, I. Țurcan, V. Cotorobai)

Î N C H E I E R E

07 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de „TERMOELECTRICA”
S.A.,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de
„TERMOELECTRICA” S.A. în interesele Cooperativei de Construcții a
Locuințelor nr. 142 împotriva Vioricăi Albrant (Ilia) cu privire la încasarea datoriei
și cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 12 martie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 17 septembrie 2018, „TERMOELECTRICA” S.A. în interesele CCL nr. 142
a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Vioricăi Albrant (Ilia) cu privire
la încasarea datoriei pentru consumul energiei termice și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, potrivit contractului de livrare-utilizare a
energiei termice în apă caldă nr. 142 din 01 martie 2009, încheiat între
„TERMOELECTRICA” S.A. (până la redenumire S.A. „Centrala Electrică cu
Termoficare nr. 2 Chișinău” – succesorul în drepturi al „TERMOCOM” S.A. în
procedura falimentului) și Cooperativa de Construcții a Locuințelor nr. 142, ultimul
și-a asumat obligația de a achita lunar plata pentru utilizarea energiei termice
furnizate, menționând faptul că, din cauza neonorării obligațiilor de plată, la data de
31 august 2018, datoria la consumul de energie termică constituie suma de 1 849
640,63 lei, devenind de fapt debitorul „TERMOELECTRICA” S.A.

A specificat că în urma consumului de energie termică CCL nr. 142 a prestat la
rândul său servicii de gospodărire comunală, inclusiv alimentarea cu energie termică
la toți locatarii blocurilor locative gestionate, care au beneficiat nemijlocit de
serviciul prestat și au obligația de a achita în termen contravaloarea conform
facturilor (bonurilor de plată) primite (art. 25 alin. (1) al Legii nr. 1402/24.10.2002
serviciilor publice de gospodărie comunală).

Astfel, a relevat reclamantul că în caz de neachitare de către
proprietarii/chiriașii/locatarii apartamentelor/încăperilor locuibile și nelocuibile ai
blocului locativ gestionat a datoriilor la serviciile locativ-comunale, inclusiv
alimentarea cu energie termică, CCL nr. 142 este în drept să acționeze consumatorii
în judecată pentru încasarea datoriei și chiar are obligația de a o face, pentru a stinge

creanța sa față de „TERMOELECTRICA” S.A. din contul achitărilor efectuate de către sub-consumatorii restanți.

La fel, a menționat că, CCL nr. 142 nu a acționat în judecată consumatorii restanți, inclusiv nu a acționat-o în judecată pe pârâta Ilia Viorica, pentru încasarea datoriei la consumul energiei termice în sumă totală de 46 542,24 de lei neachitată până în luna august 2018, în mare parte din lipsa mijloacelor financiare pentru achitarea taxei de stat și altor cheltuieli de judecată. În consecință, CCL nr. 142 a omis exercitarea drepturilor și acțiunilor sale, fapt care îl pune în imposibilitate de a se achita pe creanțele sale față de „TERMOELECTRICA” S.A., devenind de fapt debitor, cu riscul de a nu-și putea satisface creanța. Pentru a evita situația ca la scadență debitorul să apară insolubil, legea acordă creditorilor anumite mijloace de conservare a patrimoniului debitorului lor, care constau în preîntâmpinarea pierderii unui drept subiectiv din patrimoniul debitorului și este expres prevăzută de art. 599 alin. (1) Cod civil. Astfel, pentru a evita consecințe prejudiciabile, „TERMOELECTRICA” S.A. este în drept de a-și exercita dreptul de a se adresa în judecată cu acțiune în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale unor alte persoane prin acțiunea oblică în temeiul art. 73 Cod de procedură civilă, întrunind toate condițiile prevăzute în art. 598-599 Cod civil, or are un interes serios și legitim de a conserva creanța CCL nr. 142 la consumul de energie termică, manifestată prin neglijarea sau refuzul de a-și exercita drepturile sale, creanța fiind una certă, lichidă și exigibilă.

A indicat că conform informației din registrul bunurilor imobile, pârâta Ilia Viorica este proprietar al apartamentului nr. 59 din str. Albișoara 82/2, mun. Chișinău. În baza contului personal deschis la CCL nr. 142 pe numele pârâtei, aceasta a acceptat prestarea și a beneficiat de servicii în volum deplin, fără întreruperi, în conformitate cu normele și tarifele în vigoare.

Reclamanta a susținut că pârâta nu a achitat serviciile prestate, iar datoria formată constituie suma de 46 542,24 de lei pentru energia termică (căldură și apa caldă) furnizată, fapt ce se confirmă prin informația despre calcularea și achitarea serviciilor locativ-comunale respective, astfel fiind informată, prin intermediul facturilor lunare și a reclamației, despre existența datoriei și necesitatea achitării acesteia, prin care se pune în vedere pârâtei să-și execute obligațiile, dar aceasta nu și le-a executat până în prezent, din care considerente solicită încasarea forțată a datoriei pentru serviciile comunale și compensarea cheltuielilor de judecată suportate.

Prin hotărârea din 18 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru cererea de chemare în judecată depusă de „TERMOELECTRICA” S.A. a fost admisă integral, s-a încasat de la Ilia Viorica în beneficiul CCL nr. 142 datoria la consumul energiei termice în mărime de 46 542, 24 de lei neachitată până în luna august 2018. Prin aceeași hotărâre s-a încasat de la Ilia Viorica în beneficiul „TERMOELECTRICA” S.A. cheltuielile de judecată constituite din taxa de stat în mărime de 1 396,26 de lei și cheltuielile de judecare a cauzei în mărime de 260,40 de lei.

În motivarea soluției sale a indicat instanța că, prin materialele cauzei se confirmă că pârâta nu și-a onorat obligațiile de plată prin neachitarea utilizării energiei termice prestate, până la punctul de delimitare, astfel acumulând pentru perioada neachitată până la 01 august 2018, o datorie la consumul de energie termică în sumă de 46 542,24 de lei, confirmată prin informația cu privire la volumele facturate. Totodată instanța a subliniat faptul că, deși pârâta a fost înștiințată despre

depunerea acțiunii în instanță, nu a prezentat nici o probă prin care să combată argumentele expuse în acțiune și datele indicate în înscrisurile probatorii administrate la dosar, situație ce denotă un comportament pasiv al pârâtei în apărarea drepturilor sale legale.

Invocând netemeinicia hotărârii instanței de fond, la 16 mai 2019, Albrant (Ilia) Viorica, reprezentată de avocatul Scrob Mihail, a contestat cu apel hotărârea primei instanțe, solicitând admiterea apelului și casarea hotărârii.

Prin decizia din 12 martie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de Albrant (Ilia) Viorica, reprezentată de avocatul Scrob Mihail, s-a casat hotărârea din 18 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, și s-a pronunțat o nouă hotărâre prin care a fost respinsă integral acțiunea oblică înaintată de „TERMOELECTRICA” S.A. în interesele CCL nr. 142 împotriva Vioricăi Albrant (Ilia) cu privire la încasarea datoriei pentru consumul energiei termice și cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel prin prisma art. 5, 512 alin. (1), 572 alin. (1)-(2), 971 ale Codului civil și pct. 17 din Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, a menționat că, la data examinării pricinii (Ilia) Albrant Viorica nu are acumulate careva datorii curente, apărute în perioada de după pronunțarea hotărârii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 23 ianuarie 2012 față de CCL nr. 142 pentru serviciul de energie termică livrat.

Totodată, Colegiul a învederat că, în ceea ce privește existența, în prezent, a datoriei în temeiul hotărârii judecătorești numite, creditorul are dreptul și modalitățile legale, de a pune în executare și a încasa această datorie, potrivit prevederilor și regulilor legislației de executare a documentelor cu caracter civil.

La 27 iulie 2020, „TERMOELECTRICA” S.A., a declarat recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel în mod arbitrar, pârținitor și consecvent a dat apreciere unor fapte și circumstanțe fără a ține cont de materialul probator anexat la dosar, ceea ce a dus la soluționarea greșită a cauzei.

Totodată, în susținerea recursului s-a indicat, că la materialele cauzei sunt anexate probe directe care indică informația și confirmă volumele facturate și sumele achitate de Albrant Viorica pentru energia termică în perioada 01.11.2015-01.09.2018.

Astfel, consideră recurentul că prima instanță, temeinic și legal a ajuns la concluzia privind admiterea integrală a acțiunii cu privire la încasarea datoriei ca fiind întemeiată.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 12 martie 2020.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei instanței de apel a fost expediată în adresa participanților la proces, prin intermediul oficiului poștal și poștei electronice, la 29 mai 2020 (f.d. 224-225, vol. I).

Astfel, recursul declarat la 27 iulie 2020, este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea

depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 24 august 2020, prin scrisoarea de însoțire nr. 2ra-1343/20, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimată copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței timp de o lună de la data recepționării, or, până la data examinării recursului intimat nu au depus referință la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului declarat de „TERMOELECTRICA” S.A., completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul ca inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de „TERMOELECTRICA” S.A. nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă

că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de „TERMOELECTRICA” S.A., ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de „TERMOELECTRICA” S.A., împotriva deciziei din 12 martie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat